

הדרקון של אבא שלי

סיפרה רות סטילס גונטט
ציירה רות כרוסמן גונטט

אבא שלי פוגש חתול

יום אחד, כשאבא שלי היה עוד ילד קטן, הוא פגש חתול בסמטה. החתול היה רטוב ומוזנח ולכן אבא שלי אמר "אולי תבוא אתי הביתה?"

זה הפתיע את החתול שעוד לא פגש אף אחד שידאג לחתולי סמטאות, אבל הוא אמר "אודה לך מאוד אם אוכל לשבת ליד תנור חם ואולי לקבל קערית חלב." "דווקא יש לנו תנור נחמד, שאפשר לשבת לידו" אמר אבא שלי "ואני בטוח שאמי תמצא קצת חלב בשבילך." אבא שלי והחתול נעשו לידידים טובים, אך התגובה של אמו של אבא שלי הייתה אחרת. היא שנאה חתולים, ובמיוחד חתולי סמטאות מכוערים. "אלמר" אמרה לאבא שלי "אם אתה חושב שאתן חלב לחתול זה, אינך אלא טועה. אם תתחיל להאכיל חתולי סמטאות תצטרך לתת חלב לכל חתולי העיר, ואת זה אני לא אעשה."

אבא שלי הצטער מאוד והתנצל לפני החתול על דברי אמו. הוא אמר לחתול להישאר בכל זאת, והוא ידאג לו איכשהו לקערית חלב מדי יום. אבא שלי האכיל את החתול שלושה שבועות, אך יום אחד אמו מצאה את הקערית במרתף וכעסה מאוד. היא נזפה באבא שלי

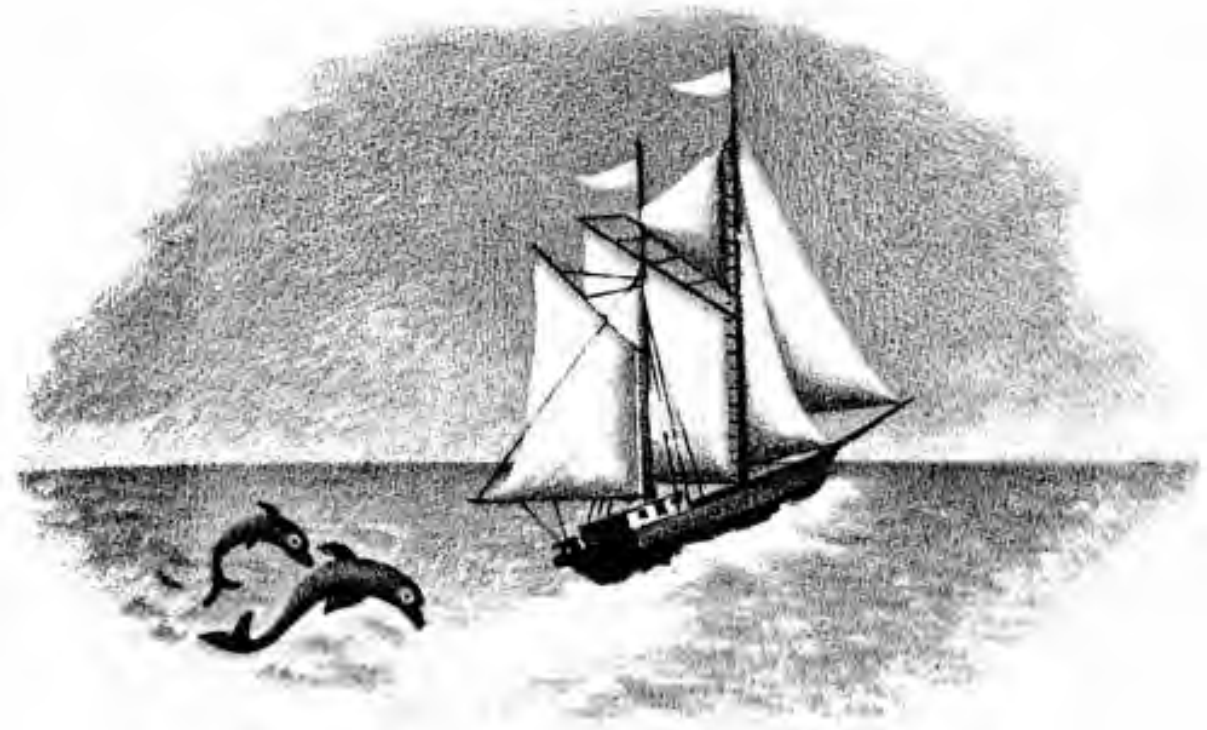

וזרקה את החתול מהדירה, אך מאוחר יותר אבא שלי יצא ומצא את החתול. הם יצאו ביחד לטיול בגן וחשבו על דברים יפים שניתן לשוחח עליהם. אבא שלי אמר "כשאגדל, יהיה לי מטוס. הרי זה יהיה נהדר לטוס לכל מקום שרק ניתן לחשוב עליו!"

"היית מאוד, מאוד רוצה לטוס?" שאל החתול.
"אני מוכן לעשות הכל אילו רק יכולתי לטוס."
"טוב" אמר החתול "אם אתה באמת רוצה לטוס כל כך, אני חושב שאוכל למצוא דרך שתטוס כשאתה עוד ילד קטן."

"אתה אומר שתדע איפה אוכל להשיג מטוס?"
"לא בדיוק מטוס, אבל משהו אפילו טוב יותר. כפי שאתה רואה, אני כבר חתול זקן, אבל בימי צעירותי טיילתי הרבה בעולם. ימי הטיולים שלי כבר עברו, אבל בקיץ האחרון יצאתי עוד לטיול אחד ושטתי לאי מנדרינה, שם עצרתי בנמל אוכמנית. קרה שאיחרתי לספינה החוזרת ובזמן שחיכיתי להזדמנות הבאה הסתכלתי קצת סביב. במיוחד עניין אותי מקום הנקרא אי הפרא, שעברנו לידו בדרך לאי מנדרינה. אי הפרא ואי מנדרינה מחוברים בשורה ארוכה של סלעים, אך האנשים אף פעם לא הולכים לאי הפרא, כי הוא בעיקרו

ג'ונגל, וחיות פראיות מאוד חיות בו. לכן החלטתי
ללכת מעל הסלעים ולבדוק אותו בעצמי. זה מקום
מעניין מאוד באמת, אך ראיתי שם משהו שכמעט
גרם לי לבכות."

אבא שלי בורח מהבית.

"נהר רחב ובוצי מאוד חוצה את אי הפרא" המשיך
החתול "הנהר מתחיל קרוב לחוף אחד של האי וזורם
לים בצד השני. בגלל זה לא נוח לעבור מצד אחד של
האי לצד השני, ומסירת הדואר היא איטית מאוד,
במיוחד לקראת החגים. תנינים יכולו אמנם להעביר את
הנוסעים מצד אחד לצד שני של הנהר, אך הם נתונים
למצבי רוח, אינם מהימנים בדרך כלל, ותמיד מחפשים
אוכל כלשהו. לא איכפת להם שהחיות עוברות סביב
הנהר, וזה מה שהחיות עשו זמן רב."
"אבל מה כל זה קשור למטוסים?" שאל אבא שלי,
שחשב כי ההסבר של החתול נעשה ארוך מדי.
"תהיה סבלני, אלמר" אמר החתול והוא המשיך
בסיפורו. "בערך ארבעה חודשים לפני שהגעתי לאי
הפרא, אל גדת הנהר נפל מענן נמוך דרקון תינוק. הוא
היה צעיר מדי כדי לעוף טוב, וחוף מזה אחת הכנפיים
שלו נפגעה והוא לא יכול היה לחזור לענן. החיות מצאו
אותו ואז כולם אמרו 'הרי זה בדיוק מה שנחוש היה לנו
במשך שנים!' הם קשרו לו חבל ארוך לצוואר וחיכו
שהכנף שלו תבריא. זה אמור היה לפתור את בעיית
מעבר הנהר."

"כמה נפלא!" קרא אבא שלי "מה עשו אתו החיות כשהכנף שלו הבריאה?"
"הן התחילו לאלף אותו להעביר נוסעים, ולמרות שהוא צעיר מאוד, הן משעבדות אותו ביום ובלילה. הן מעמיסות עליו משאות כבדים ואם הוא מתלונן, מרביצות לו ומכופפות את כנפיו. הוא קשור כל הזמן לעמוד בחבל שאורכו מספיק בדיוק כדי לעבור את הנהר. החברים היחידים שלו הם התנינים, שאומרים לו 'שלום' פעם בשבוע, אם לא שוכחים זאת. באמת הוא החיה המסכנה ביותר שראיתי אי-פעם. לפני שעזבתי, הבטחתי לו שאנסה לעזור לו, למרות שאינני יודע איך. החבל שעל צווארו הוא עבה וחזק ביותר וקשור בקשרים רבים, כך שייקח ימים שלמים להתיר אותם. בכל אופן, כשדיברת על מטוסים, נתת לי רעיון טוב. אני לא בטוח אם תוכל להציל את הדרקון, דבר שלא יהיה קל, אבל אני בטוח שאם תצליח, הוא יהיה מוכן להטיס אותך לכל מקום. כמובן אם תתייחס אליו יפה. מה דעתך לנסות?"
"או, אני מוכן" אמר אבא שלי. הוא כעס כל כך על אמו, שהתנהגה לא יפה כלפי החתול, שהחליט לברוח מהבית לזמן מה.

"עוד אף פעם לא ראיתי דרקון" אמר אבא שלי "אתה ראית אותו? הוא גדול?"
"כן, ראיתי אותו. למעשה נעשינו ידידים טובים" אמר החתול "נהגתי להסתתר בין שיחים, ודיברתי אליו כשלא היה אף אחד בסביבה. הוא לא דרקון גדול מאוד, בערך בגודל של דוב שחור גדול, ואני חושב שמאז שעזבתי הוא גדל עוד. יש לו זנב ארוך ופסים ירוקים וכחולים על הגוף. הקרן שלו, העיניים וכפות רגליו הן אדומות וכנפיים שלו הן בצבע זהב."

כשהכל היה מוכן, אבא שלי והחתול ירדו לנמל. עמד שם שומר, ולכן החתול התחיל לעשות רעשים מוזרים, והפנה את תשומת לבו, ובאותו הזמן אבא שלי עלה מהר על הכבש ורץ לבטן הספינה, שם הסתתר בין שקי חיטה. הספינה הפליגה למחרת מוקדם בבוקר.

באותו אחר-הצהריים אבא שלי והחתול הלכו לנמל כדי להתעניין על ספינות שיוצאות לאי מנדרינה. הם שמעו שספינה כזו אמורה לצאת בשבוע הבא ולכן התחילו מיד לתכנן את הצלת הדרכון. החתול עזר מאוד, כי ידע מה אבא שלי צריך לקחת אתו לדרך, וגם סיפר לו הכל שהוא ידע על אי הפרא. אבל בעצמו היה זקן מדי כדי להצטרף לאבא שלי. הכל צריך היה לשמור בסוד, ולכן כל מה שמצאו או קנו הסתירו אחרי סלע בגן. לילה לפני ההפלגה הוא השאיל את תרמילו של אבא שלו, ויחד עם החתול הם ארזו הכל בקפדנות. היה שם גומי לעיסה, שני תריסרים של לקקנים ורודים, חבילת גומיות, מגפי גומי שחורים, מצפן, מברשת שיניים ושפופרת משחת שיניים, שש זכוכיות מגדילות, אולר חד מאוד, מסרק ומברשת שערות, שבעה סרטי שערות בצבעים שונים, שק תבואה ריק עם תדפיס "אוכמנית" עליו, קצת בגדים נקיים ומספיק מזון לכל זמן השהיה של אבא שלי על הספינה. הוא לא יכול היה לחיות על בשר העכברים, כמו החתול, ולכן לקח עשרים וחמישה כריכים של ממרח בוטנים ושישה תפוחי עץ, כי זה היה הכל מה שמצא במזווה.

אבא שלי מוצא את האי

אבא שלי הסתתר בבטן הספינה במשך שישה ימים ושישה לילות. פעמיים כמעט ונתפס, כשהספינה עצרה כדי להעמיס מטען נוסף. אך בסוף הוא שמע מלח האומר שאת שקי החיטה יפרקו בנמל הקרוב, הוא נמל אוכמנית. אבא שלי ידע שאם ייתפס, המלחים ישלחו אותו הביתה ולכן הוציא מהתרמיל שלו גומייה אחת ואת שק התבואה הריק עם "אוכמנית" מודפס עליו. ברגע האחרון אבא שלי נכנס לתוך השק, קיפל את השוליים ושם את הגומייה סביב. הוא לא נראה בדיוק כמו שק חיטה, אבל זה היה הכל שיכול היה לעשות. כשהמלחים באו לפרוק את החיטה הם הורידו רשת גדולה לבטן הספינה והתחילו להעמיס עליה את השקים. פתאום אחד צעק "הי! זה השק המוזר ביותר שראיתי אי-פעם! הוא מלא בליטות, אבל לפי הכתוב עליו הוא מיועד לאוכמנית". המלחים אחרים הסתכלו אף הם על השק ואבא שלי, שהיה בתוכו, השתדל להראות עוד יותר כמו שק חיטה. אבל אז אחד המלחים מישש את השק ובדיוק תפס את מרפקו של אבא שלי. "אני יודע מה זה" אמר "זה שק

בתרמיל, וזה שלושים ואחת מנדרינות, ואחר כך הלך למצוא את אי הפרא. הוא הלך, והלך, והלך לאורך החוף וחיפש את הסלעים שחיברו בין שני האיים. הוא הלך כל היום ופעם כשפגש דייג, שאל אותו על אי הפרא. אך הדייג התחיל לרעוד ולא יכול היה לדבר זמן מה, כל כך הפחידה אותו המחשבה על האי. בסוף אמר "אנשים רבים ניסו לחקור את אי הפרא, אך אף אחד מהם לא חזר. אנו חושבים שחיות הפרא טרפו אותם." זה לא הדאיג את אבא שלי.

של קלחי תירס יבשים" ושם את השק עם אבא שלי לתוך הרשת. כל זה קרה בשעות אחר-הצהריים, מאוחר מאוד. הסוחר שהזמין את החיטה היה איש קפדן, שלא איחר אף פעם לארוחת ערב, ולכן בא לספור את השקים רק למחרת בבוקר. בינתיים המלחים מסרו לרב-חובל ורב-חובל רשם על ניר שהם פירקו מאה ושישים שקי חיטה ושק אחד של קלחי תירס יבשים. הם השאירו את הניר לסוחר והפליגו עוד באותו הערב. אבא שלי שמע אחר כך שהסוחר ספר את השקים עוד ועוד במשך כל היום, וניסה למצוא את השק של קלחי התירס היבשים. הוא לא מצא אותו כי בחושך אבא שלי זחל מהשק, קיפל אותו ושם חזרה לתרמיל. הוא מצא לו מקום נחמד תחת עץ על החול בחוף הים ונשכב שם לישון. אבא שלי היה רעב מאוד כשהתעורר למחרת בבוקר. הוא חיפש בתרמיל כדי למצוא משהו לאכול אבל אז דבר מה הכה לו בראש. זו הייתה מנדרינה. הוא ישן ממש תחת עץ מלא מנדרינות גדולות ושמנות. ואז הוא נזכר כי זה האי מנדרינה. עצי מנדרינות צמחו שם בכל מקום. אבא שלי קטף מהם כמה שרק היה לו מקום

הוא המשיך ללכת ושוב ישן על החוף בלילה.
למחרת היה יום יפה ובהיר ואבא שלי ראה מרחוק
שורה ארוכה של סלעים הנמשכת לתוך הים, ובקצה
שלה כתם ירוק. הוא מהר אכל שבע מנדרינות והלך
לאורך החוף. כשהגיע עד הסלעים היו כבר דמדומים,
ושם רחוק בתוך הים, הוא ראה את הכתם הירוק. הוא
התיישב ונח כמה רגעים ונזכר שהחתול אמר "אם רק
תוכל, לך אל האי בלילה, כי אז חיות הפרא לא יראו
אותך על הסלעים, וכשתגיע לשם תוכל להסתתר."
אז אבא שלי אכל עוד שבע מנדרינות, נעל את מגפי
הגומי השחורים וחיכה שיחשיך לגמרי.
הלילה היה חשוך מאוד ואבא שלי יכול היה רק בקושי
לראות את הסלעים לפניו. לפעמים הם היו גבוהים

מאוד ולפעמים הגלים כיסו אותם, הם היו חלקים וקשה
היה ללכת עליהם. לפעמים הם גם היו מרוחקים זה
מזה ואבא שלי היה צריך לרוץ ולקפוץ מאחד לשני.
אחרי זמן מה הוא שמע רעש נחירה. הרעש נעשה חזק
יותר ויותר ככל שהוא התקרב לאי. בסוף נראה לו כי
הוא ממש על הרעש עצמו, ובאמת כך היה. הוא קפץ
מהסלע על גבו של לווייתן קטן שישן חזק בין שני סלעים.
הלווייתן נחר ורעש כמו מכונת קיטור, ולא שמע שאבא
שלי אמר "אוי! לא ידעתי שזה אתה!" והוא לא ידע
שאבא שלי קפץ על גבו בטעות.
שבע שעות אבא שלי טיפס וקפץ מסלע לסלע, אך לסלע
האחרון הגיע עדיין בחושך ואז עלה על אי הפרא.

אבא שלי מוצא את הנהר

הג'ונגל התחיל מיד אחרי רצועת חוף צרה. יער עד סמך, חשור, מפחיד. אבא שלי לא ידע לאן ללכת ולכן זחל תחת שיח גדול, וחשב. הוא החליט שהדבר הראשון שעליו לעשות זה למצוא את הנהר, כי הדרכון היה קשור במקום כלשהו בגדת הנהר. ואז חשב "אם הנהר זורם לים, אוכל למצוא אותו בקלות, אם אלך לאורך החוף." ולכן אבא שלי הלך, עד שהשמש עלתה והתרחק מסלעי הים שבהם הוא בא לאי. מסוכן היה להישאר לידם, כי יתכן ושמרו לידם במשך היום. הוא מצא כתם של דשא והתיישב עליו. אז חלץ את מגפי הגומי שלו ואכל עוד שלוש מנדרינות. הוא היה אוכל אפילו שתים-עשרה, אבל מאחר שלא ראה כל עצי מנדרינות על האי, חשש להישאר ללא אוכל. אבא שלי ישן כל היום והתעורר רק מאוחר אחרי הצהריים, כששמע קול מוזר האומר "מוזר, מוזר, אישה פלע קטן נחמד! התכוונתי לומר מוזר, מוזר, איזה סלע קטן נחמד!" אבא שלי ראה כף קטנה שמשפשת את התרמיל שלו. הוא שכב בשקט והעכבר, כי היה זה עכבר, ברח משם כשהוא ממלמל לעצמו "צריך לפפר

קול אחר אמר "אני בטוח שאתה לוקח את הסבתא החולה שלך לרופא". אבא שלי אמר "כן" ומיהר משם. במקרה התברר לו אחר כך כי הוא דיבר עם זוג צבים. הדבר המפחיד השני היה כשאבא שלי כמעט ונכנס בין שני חזירי בר, שדיברו ביניהם בלחש. למזלו הוא שמע עוד בזמן אחד מהם אומר "הופיעו סימני פלישה לאי. ראשית כל נמצאו קליפות של מנדרינות על החוף, תחת השיחים. שנית, עכבר אחד סיפר על סלע מוזר שהופיע

לפישוהו. התכוונתי לומר צריך לספר למישוהו." אבא שלי חיכה עוד כמה דקות ואז התחיל ללכת לאורך החוף כי היה כבר חשוך למדי והוא פחד שהעכבר באמת עלול לספר למישוהו. הוא הלך כל הלילה אך אז קרו שני דברים מפחידים. הוא נאלץ להתעטש וכשעשה זאת מישוהו קרוב אליו אמר "האם זה אתה, קוף?" אבא שלי אמר "כן". ואז הקול אמר "יש לך משהו על הגב, קוף" ואבא שלי אמר "כן" כי הרי היה לו התרמיל. "מה יש לך על הגב, קוף?" שאל הקול. אבא שלי לא ידע מה לענות כי לא ידע מה צריך לשאת קוף על גבו, וגם איך לומר למישוהו אם יש לו ומה? ואז

על החוף, לא רחוק מהסלעים, ובבדיקה מאוחרת יותר הסלע לא נמצא. אחר כך קליפות טריות של מנדרינות נמצאו באותו המקום, וזה סימן שלישי של פלישה. מאחר שמנדרינות לא גדלות על האי שלנו, מישהו היה צריך להביא אותן דרך הסלעים מהאי השני, וזה יכול או לא יכול להיות קשור להיעלמותו של הסלע המוזר שדווח על ידי העכבר."

אחרי שתיקה ממושכת החזיר השני אמר "אתה יודע, אני חושב שאנו מתייחסים לכל זה יותר מדי ברצינות. הקליפות בוודאי צפו לכאן בעצמן ואתה גם יודע כמה שהעכברים האלה לא מהימנים. חוץ מזה, אילו התרחשה פלישה באמת, אני הייתי רואה זאת!" "אולי אתה צודק" אמר החזיר הראשון "אז נלך לישון?" והם חזרו לג'ונגל.

זה לימד את אבא שלי שלא צריך לפזר קליפות מנדרינות, והוא אכן לא עשה כך יותר. הוא המשיך ללכת כל הלילה ולקראת הבוקר הגיע אל הנהר. אבל אז התחילו צרות של ממש.

אבא שלי פוגש נמרים

הנהר היה רחב מאוד ועכור, והג'ונגל היה אפל וצפוף. העצים גדלו קרוב זה לזה והמרווחים ביניהם מילאו שרכים, בעלי עלים גדולים ודביקים. אבא שלי לא אהב לעזוב את החוף אך החליט בכל זאת ללכת לאורך גדת הנהר, כי שם היער לא היה צפוף כל כך. הוא אכל עוד שלוש מנדרינות, אבל את הקליפות שמר. הוא גם נעל שוב את מגפי הגומי שלו.

אבא שלי ניסה ללכת על גדת הנהר, אך זו הייתה בוצית מאוד, וככל שהתקדם, הבוץ נעשה יותר עמוק. כשהבוץ הגיע כמעט עד שולי המגפיים הוא נשאר תקוע בבוץ דביק. אבא שלי משך ומשך וכמעט ושלף את רגליו מהמגפיים, אך בסוף הצליח להגיע למקום יותר יבש. הג'ונגל היה כל כך סמיך שהוא בקושי יכול היה לראות את הנהר. אז הוא הוציא מצפן וחישב את הכוון שבו עליו ללכת, כדי להישאר קרוב לנהר. הוא רק לא ידע שבהמשך הנהר שינה את כוונו, ולכן כשהלך ישר קדימה, התרחק יותר ויותר מהנהר. קשה היה ללכת בתוך הג'ונגל. העלים הדביקים של השרכים תפשו את שערותיו, והוא נתקל בשורשי

אמר אחד "אני מניח שחשבת כי איננו יודעים שאתה
פולש לג'ונגל שלנו!"
ואז אמר הנמר השני "אני מניח שתגיד שלא ידעת כי זה
הג'ונגל שלנו!"
והשלישי שאל "האם ידעת שאף חוקר לא עזב את האי
שלנו חי?"
אבא שלי חשב על החתול וידע שזה לא נכון כי החתול
עזב את האי. אבל היה לו מספיק שכל לא להגיד זאת.

אסור להתכחש לנמר רעב. והנמרים דיברו לפי התור.
הרביעי אמר "אתה הילד הראשון שלנו. מעניין האם
אתה רך במיוחד."
"אולי אתה חושב שיש לנו זמני ארוחה קבועים, אך זה

העצים ובעצים נפולים. לפעמים העצים היו כה קרובים
אלה לאלה, שהיה נאלץ ללכת מסביב.
הוא שמע רעשים ולחשים, אבל לא ראה חיות כלשהן.
ככל שהעמיק לתוך הג'ונגל היה בטוח יותר כי משהו
עוקב אחריו, אחר כך חשב שהוא שומע לחשים משני
צדדיו וגם מאחור. הוא ניסה לרוץ, אך אז נתקל יותר
בשורשים והלחשים רק התקרבו. פעם או פעמים נדמה
היה לו כי מישו צוחק ממנו.
בסוף הוא הגיע לקרח יער ורץ ישר למרכזה כדי לראות
את מי שעלול היה לתקוף אותו. הוא הופתע כשראה
ארבע-עשר עיניים ירוקות יוצאות מהג'ונגל שסביב
קרחת היער, ופתאום העיניים הפכו לשבע נמרים!
הנמרים סבבו אותו במעגל גדול ונראו רעבים יותר
מרגע לרגע, ובסוף הם התיישבו והתחילו לדבר.

הסירו את ניר האריזה ממנו והתחילו ללעוס חזק, כמה שרק יכלו. מדי פעם אחד הנמרים היה מביט לפיו של שני ואומר "לא, זה עוד לא מספיק." ובסוף הם היו כל כך עסוקים בהסתכלות זה בפיו של זה, ששכחו לגמרי מאבא שלי.

לא כך. אנו אוכלים מתי שאנו נעשים רעבים" אמר הנמר החמישי.

"ואנחנו רעבים מאוד דווקא עכשיו. למעשה אני בקושי מתאפק" אמר השישי.

"ואני לא מוכן לחכות יותר!" אמר הנמר השביעי.

ואז כל הנמרים אמרו בנהימה קולנית "הבה נתחיל עכשיו!" והם התקרבו.

אבא שלי הסתכל על שבעת הנמרים הרעבים האלה ואז עלה לו רעיון. הוא פתח מהר את התרמיל שלו והוציא את גומי הלעיסה. החתול סיפר לו שהנמרים אוהבים את גומי הלעיסה יותר מכל, ואין הרבה כזה על האי. לכן הוא זרק לכל אחד מהם חתיכה. אבל הנמרים רק נהמו "אמנם אנו אוהבים גומי לעיסה, אבל אנו בטוחים שאתה טעים יותר!" הם התקרבו עוד יותר, והוא יכול היה להרגיש את נשימתם על פניו.

"אבל זה גומי לעיסה מיוחד" אמר אבא שלי "אם

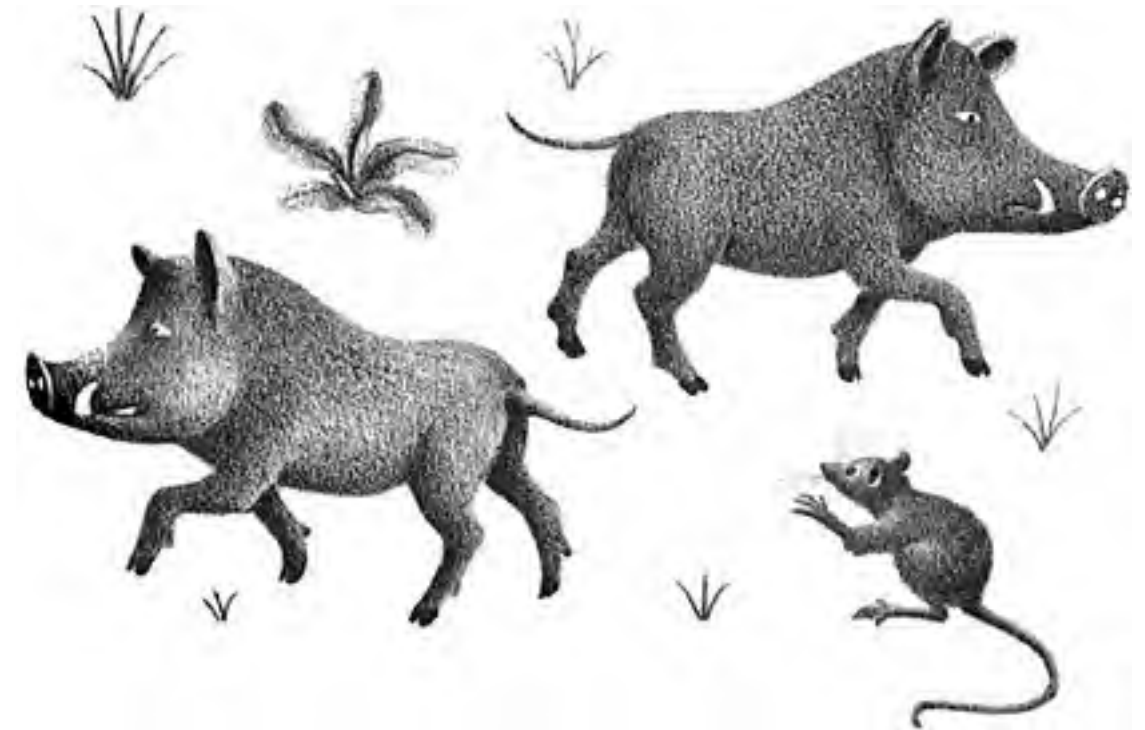
תמשיכו ללעוס אותו הרבה זמן הוא יעשה ירוק, ואז, אם תשתלו אותו הוא יצמח ויהיה לכם עוד יותר גומי לעיסה, וככל שתקדימו ללעוס, כך יהיה לכם יותר."

הנמרים אמרו "למה לא אמרת מיד. זה נהדר!" וכל אחד מהם רצה להיות ראשון שישתול את גומי הלעיסה. הם

אבא שלי פוגש קרנף

אבא שלי מצא שביל שהוביל מקרחת היער. אמנם הוא עלול היה לפגוש עליו חיות שונות, אבל הוא החליט ללכת בו ויהיה מה שיהיה, כי הוא יכול היה אולי להוביל אל הדרקון. הוא נזהר מאוד, הסתכל קדימה, אחורה ולצדדים והלך בשביל.

בדיוק כשכבר הרגיש בטוח לגמרי, בעיקול דרך ראה את שני חזירי הבר. איד מהם דיבר לשני "האם ידעת

שהצבים חשבו כי הקוף מוביל את סבתו לרופא בליל אמש? אבל סבתא של הקוף מתה לפני שבוע, אז זה היה כנראה משהו אחר. מעניין מה זה היה." "אבל אמרתי לך שמתקיימת כאן פלישה" אמר החזיר השני "ואני מתכוון לגלות איך זה קורה. אני שונא פלישות." "גם אכי" אמר קול דקיק "התכוונתי לומר גם אני" ואבא שלי ידע שגם העכבר היה שם. "טוב" אמר החזיר הראשון "לך ובדוק את השביל המוביל לדרקון. אני אעבור דרך קרחת היער, ונשלח את העכבר כדי יצפה על סלעי הים, אם הפלישה תחליט ללכת מהאי לפני שנמצא אותה." אבא שלי הסתתר אחרי עץ בדיוק בזמן, והחזיר עבר סמוך לידו. אבא שלי חיכה שהחזיר השני ילך לפניו, אך לא חיכה הרבה כי ידע שברגע שהחזיר יראה את הנמרים לועסים גומי בקרחת היער, הוא יחשוד עוד יותר. השביל עבר מעל פלג מים קטן ואבא שלי, שהיה כבר צמא מאוד, עצר כדי לשתות לגימה. הוא עדיין נעל את מגפי הגומי שלו ולכן נכנס לבריכת מים קטנה והתכופף. ואז משהו תפס אותו במכנסיים ונענע אותו חזק מאוד.

"אינך יודע שזו בריכת בכי הפרטית שלי?" אמר קול מרוגז.

אבא שלי לא יכול היה לראות מי המדבר כי היה תלוי גבוה באוויר מעל הבריכה, אך אמר "או, אני מצטער. לא ידעתי שיש למישהו בריכת בכי פרטית." "אף אחד לא יודע!" אמר הקול המרוגז "רק אני, כי יש לי על מה לבכות, ואני מטביע את כל מי שמשתמש בבריכת בכי שלי." והחיה ניערה את אבא שלי מעלה ומטה מעל המים.

"למה-אתה-בוכה-כל-כך?" שאל אבא שלי והתחיל לחשוב על הכל שיש לו בתרמיל.

"יש לי הרבה על מה לבכות, אבל החשוב ביותר זה צבע הקרן שלי." אבא שלי הסתובב הנה והנה כדי לראות את הקרן, אבל הקרן החזיקה אותו באחוריים של מכנסיו ושם לא יכול היה לראות אותה. "כשהייתי קרנף צעיר, הקרן שלי הייתה לבנה כמו פנינה" אמר הקול (ועכשיו אבא שלי הבין שהוא תלוי על קרנו של קרנף) "אבל היא נעשתה צהובה-אפורה כשהזדקנתי ואני חושב שהיא מכוערת מאוד. תבין, אני כולי מכוער, אבל כשהקרן שלי הייתה יפה לא דאגתי כל כך על היתר. אבל עכשיו הקרן שלי מכוערת גם היא ואני לא

יכול לישון מרוב מחשבה כמה שאני מכוער כולי. אבל מדוע אני מספר לך זאת? תפסתי אותך בבריכה שלי ועכשיו אטביע אותך."

"אי, חכה רגע, קרנף" אמר אבא שלי "יש לי כאן משהו שיעשה את הקרן שלך לבנה ויפה שוב. רק תוריד אותי, ואראה לך."

הקרנף אמר "באמת? קשה לי להאמין! הו, כמה אני מרוגש!" הוא הוריד את אבא שלי ורקד במעגל, בזמן שאבא שלי הוציא את שפופרת משחת השיניים ומברשת השיניים.

"עכשיו רק תקרב את הקרן שלך הנה, בבקשה, ואני אראה לך איך להתחיל." אבא שלי הרטיב את המברשת במי הבריכה, סחט עליה קצת משחת שיניים ושפשף חזק במקום קטן אחד. אחר כך אמר לקרנף לרחוץ זאת, וכשפני המים נעשו שוב שקטים אמר לו להביט ולראות איך הלבין המקום הזה.

אמנם היה קשה לראות זאת באור העמום של היער, אבל המקום זרח ממש לבן, כמו חדש. הקרנף תפס את המברשת, התחיל לשפשף את הקרן במרץ ושכח לגמרי את אבא שלי.

אבל אז אבא שלי שמע קול פרסות והסתתר מאחורי

הקרנף. זה היה חזיר הבר, שחזר מקרחת היער, שם
הנמרים לעסו גומי. החזיר הביט על הקרנף, על
מברשת השיניים ועל שפופרת משחת השיניים ואז גירד
את אוזנו בעץ. "אמור לי, קרנף" אמר "מאין השגת את
משחת השיניים הזו ואת המברשת?"
"אני עסוק מדי!" ענה הקרנף והמשיך לשפשף חזק,
כמה שרק יכול היה.

החזיר משך בחותמו בכעס והמשיך ללכת בשביל אל
הדרקון, כשהוא ממלמל "חשוד מאוד, הנמרים עסוקים
מדי בלעיסה. קרנף עסוק מדי בשפשוף הקרן. חייבים
לעצור את הפלישה. זה לא מוצא חן בעיני, הכל
משתבש. קורה כאן משהו מוזר."

אבא שלי פוגש אריה

אבא שלי נפנף בידו לקרנף, שהיה עסוק מדי כדי להרגיש בכך, שתה מים מהפלג והמשיך ללכת בשביל. הוא לא הלך הרבה כששמע פתאום חיה נוהמת בכעס "בחחיר! אמרתי לך אתמול לא ללכת לקטוף פטל! לעולם לא תלמד? מה תגיד אמא שלך!"

אבא שלי זחל והציץ לקרחת יער קטנה שלפניו. קפץ שם אריה שמרט שערות רעמתו, פרועה ומלאה זרדי פטל. ככל שהוא מרט אותה כך היא נעשתה פרועה יותר והוא עצבני יותר, וצעק יותר כי למעשה זעק על עצמו כל הזמן.

אבא שלי ראה שהשביל עובר את קרחת היער ולכן החליט ללכת סביב, דרך השיחים הנמוכים, ולא להפריע לאריה. הוא זחל וזחל, והזעקות נעשו חזקות יותר ויותר. ובדיוק כשהגיע שוב לשביל בצד השני של קרחת היער, הזעקות פסקו. אבא שלי הביט למעלה וראה שהאריה מסתכל עליו. האריה קפץ קדימה, ואחר כך נעצר מול אבא שלי.

"מי אתה?" נהם האריה על אבא שלי.
"שצי אלמר".

"ולאן אתה הולך?"

"אני הולך הביתה" אמר אבא שלי.

"זה מה שאתה חושב" אמר האריה "בדרך כלל הייתי שומר אותך לארוחת ארבע, אבל אני עכשיו מרוגז ורעב מספיק כדי לאכול אותך מיד." והוא הרים את אבא שלי בכפיו הקדמיות, כדי לבדוק האם הוא די שמן. אבא שלי אמר "אבל מר אריה, לפני שתאכל אותי אמור לי מדוע אתה מרוגז היום במיוחד."

"זו הרעמה שלי" אמר האריה ותוך כדי כך ניסה לעריך לכמה נגיסות יספיק הילד הקטן "ראה באיזה מצב פרוע היא, ואני לא מצליח לעשות כלום כדי להתגבר על כך. אמא שלי תגיע היום על הדרכון, ואני חושש שאם תראה אותי כך, היא תפסיק לתת לי את דמי הכיס. היא שונאת רעמות פרועות. אבל עכשיו אוכל אותך, כך שזה לא ישנה לך כלום."

"חכה עוד רגע" אמר אבא שלי "ואתן לך את מה שאתה בדיוק זקוק לו כדי לעשות את הרעמה שלך יפה ומסודרת. זה כאן, בתרמיל שלי."

"אמנם?" אמר האריה "אז תן לי את זה ואולי בכל זאת אשמור אותך לארוחת ארבע." והוא הניח את אבא שלי על הארץ.

אבא שלי פתח את התרמיל והוציא את המסרק ומברשת השערות ואת שבעת הסרטים בצבעים שונים. "הנה" אמר "הביט היטב ואראה לך מה לעשות עם תלתל-המצח שלך. בהתחלה תבריש קצת ואחר כך תסרוק ותבריש שוב, עד שתסלק את כל העלים והזרדים. אז תחלק אותו לשלוש וקלע אותו כך, ובסוף קשור עם הסרט."

האריה הסתכל איך שאבא שלי עשה את הצמה והתחיל להראות רגוע יותר. וכשאבא שלי קשר את הסרט האריה היה כבר מחוייך כולו. "הו, זה נפלא, ממש נפלא" אמר "תן לי את המסרק והמברשת ואראה האם אוכל לעשות זאת."

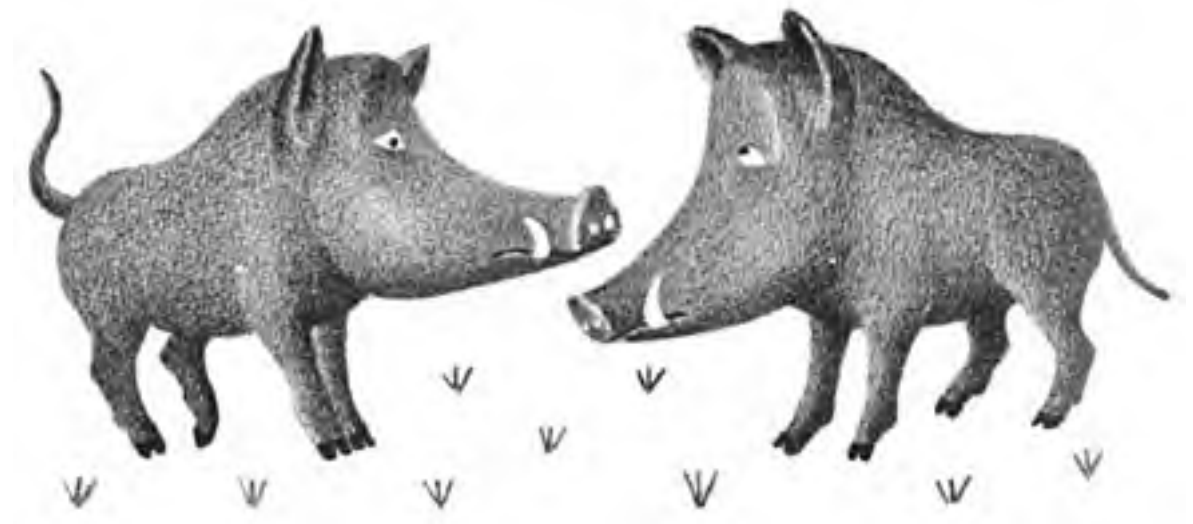
אבא שלי נתן לו את המסרק ומברשת השערות והאריה התחיל במרץ לסרוק את הרעמה שלו. הוא היה כל כך עסוק בה שלא הרגיש כלל שאבא שלי הלך הלאה.

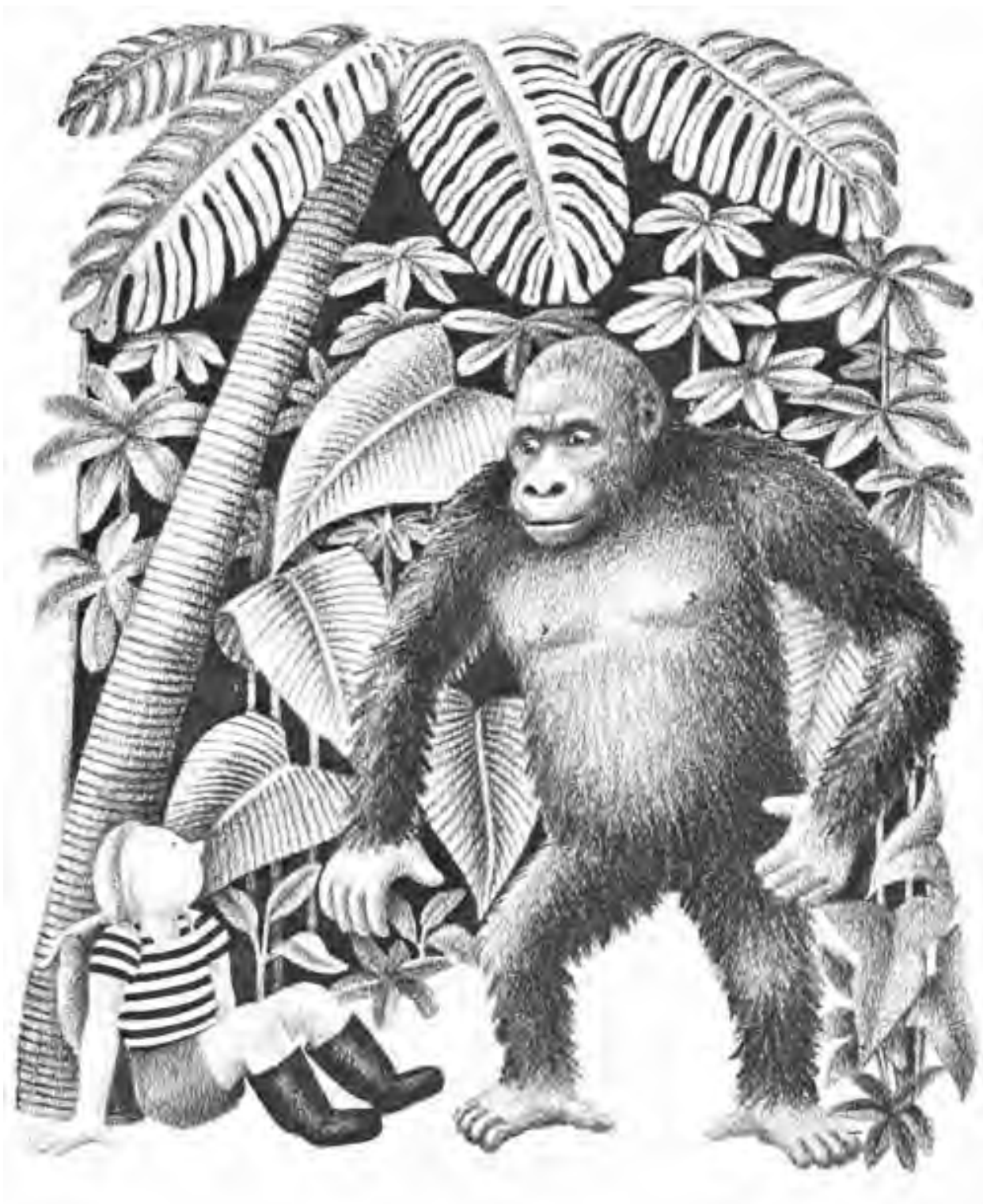
אבא שלי פוגש בקוף גורילה

אבא שלי היה רעב ולכן התיישב תחת עץ בוניין בצד השביל ואכל ארבע מנדרינות. הוא רצה לאכול שמונה או עשר, אבל נשארו לו רק שלוש-עשרה, וחשש שיעבור זמן עד שימצא יותר. הוא ארז את כל הקליפות ורצה כבר להמשיך כששמע שוב את קולם של חזירי הבר. "לא הייתי מאמין אילו לא ראיתי אותם במו עיניי, אבל לך ותראה בעצמך. כל הנמרים יושבים ולועסים גומי. הקרנף הזקן עסוק כל כך בשפשוף הקרן שלו שלא מסתכל כלל מה קורה סביבו, וכולם עסוקים כל כך שלא מדברים אלי".

"ימח שמם!" קלל החזיר השני, עכשיו כבר קרוב מאוד לאבא שלי "אלי הם ידברו! אני הולך ואחקור את הדבר עד היסוד!"
החזירים עברו ליד אבא שלי ומעבר לעיקול השביל,

והוא מיהר קדימה, כי תיאר לעצמו כמה שיתרגשו החזירים כשיראו את רעמת האריה מקושטת בסרטים. הוא הגיע לפרשת דרכים ועצר כדי לקרוא את ציוני הדרך. חץ ישר הצביע לראש הנהר, שמאלה לסלעי הים וימינה למעבורת הדרקון. אבא שלי קרא אותם כשנשמעו צעדים, והוא הסתתר אחרי עמוד ציוני הדרך. לביאה יפה עברה בשביל בכוון קרחת היער. היא יכלה לראות את אבא שלי אילו הסתכלה על עמוד ציוני הדרך, אך היא הייתה עסוקה מדי בהופעתה המכובדת ולא ראתה מעבר לקצב אפה. זאת הייתה כמובן אמו של האריה, ומכך הסיק אבא שלי שהדרקון הוא בצד זה של הנהר. הוא מיהר אבל הדרך הייתה ארוכה יותר ממה שחשב. הוא הגיע בסוף לגדת הנהר בשעת אחר-הצהריים המאוחרת, אך לא ראה שם את הדרקון. כנראה הוא עבר שוב לצד שני. אבא שלי התיישב תחת עץ הדקל וניסה לחשוב על רעיון טוב, כשפתאום, במכה חזקה, קפץ משהו גדול, שחור ושעיר מהעץ ממש לרגליו. "ובכן?" אמר קול חזק. "ובכן מה?" ענה אבא שלי והצטער מיד כי כשהרים את ראשו ראה שהוא מדבר אל קוף גורילה גדול וזועף.

"ובכן תסביר את עצמך" אמר הגורילה "אני סופר עד עשר ואתה צריך להספיק לומר לי את שמך, עניינך, גילך ומה יש לך שם בתרמיל" והוא התחיל לספור מהר מאוד.

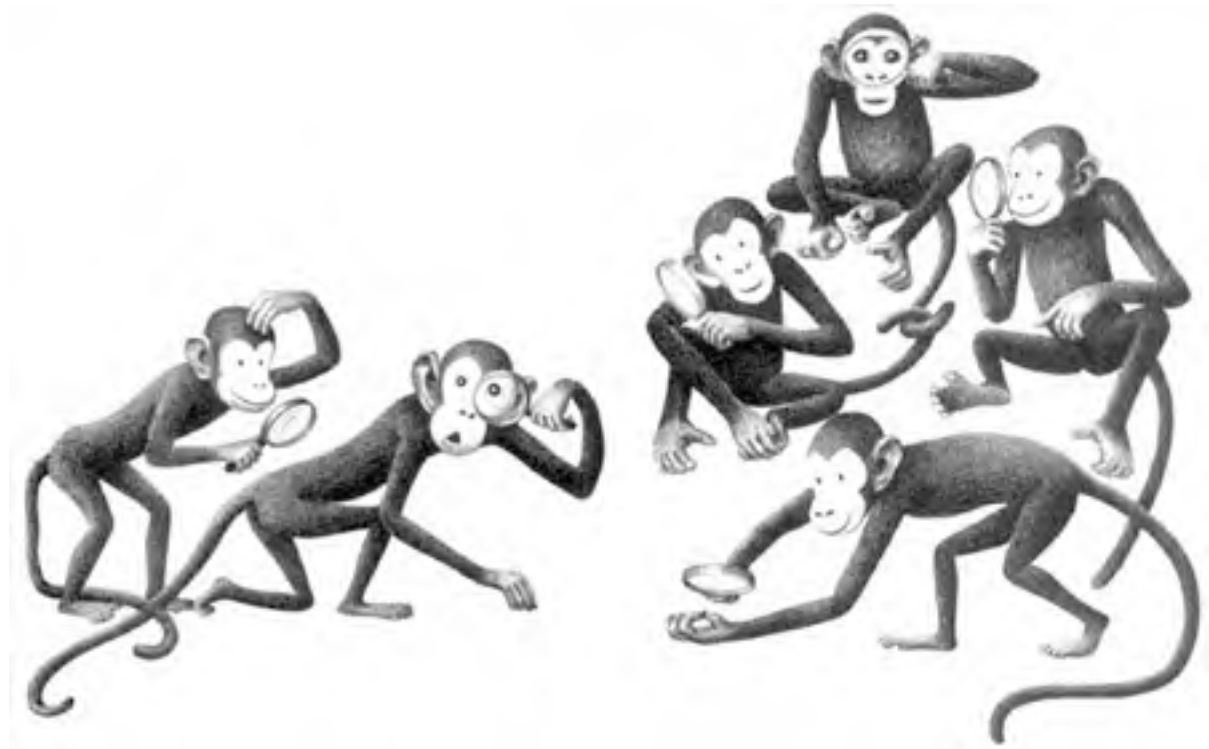
אבא שלי לא הספיק אפילו לומר "אלמר, חוקר" כשהגורילה הפסיק אותו "לאט מדי! אכופף את ידיך כמו שאני מכופף את כנפי הדרקון ואז נראה האם תוכל לדבר יותר מהר." הוא תפס את זרועותיו של אבא שלי, אחד בכל אגרוף, ורצה כבר לכופף אותן כשפתאום עזב אותן והתחיל לגרד בשתי ידיו את החזה שלו.

"קללה על הפרעושים האלה!" כעס "לא נותנים רגע מנוח והגרוע ביותר שאינני יכול אפילו לראות אותם. רוזי! רודה! רחל! רותי! רובי! רוברטה! בואו ותורידו את הפרעוש מהחזה שלי. הוא משגע אותי!"

שש קופות קטנות ירדו מעץ הדקל, קפצו על הגורילה והתחילו לסרוק את השערות שעל חזהו. "אבל הוא עוד כאן" אמר הגורילה.

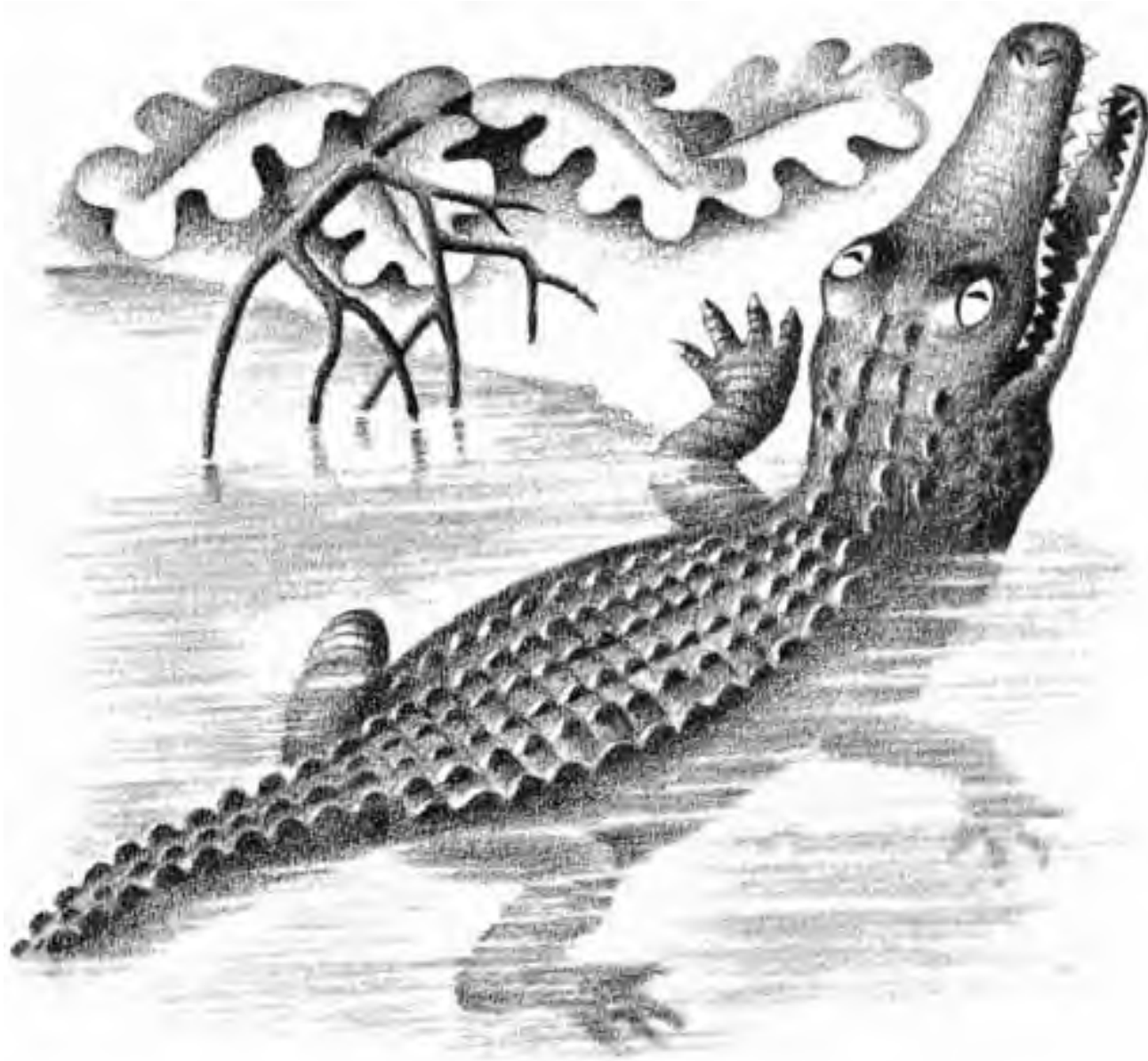
"אנו מסתכלות, אנו מסתכלות" אמרו ששת הקופות הקטנות "אבל קשה מאוד לראות אותו, כפי שאתה יודע."

"אני יודע" אמר הגורילה "אבל מיהרו. יש לי עבודה

לעשות" והוא קרץ לאבא שלי.
"או, גורילה" אמר אבא שלי "בתרמיל שלי יש לי שש
זכוכיות מגדילות. הן תועילו בחיפוש הפרעושים." אבא
שלי הוציא את הזכוכיות ונתן אחת לרוזי, אחת לרודה,
אחת לרחל, אחת לרותי, אחת לרובי ואחת לרוברטה.
"וי! הן נפלאות" אמרו ששת הקופות הקטנות "עכשיו
אפשר לראות את הפרעושים בקלות, אבל יש כאן
מאות!" והן התחילו לצוד אותם במרץ.
כעבור רגע הופיעו עוד קופים מגוש עצי המנגרובי
ונדחקו כדי להסתכל על הפרעושים דרך זכוכיות
מגדילות. הקופים הקיפו את הגורילה והוא לא יכול היה
כבר לראות את אבא שלי, ושכח אותו לגמרי.

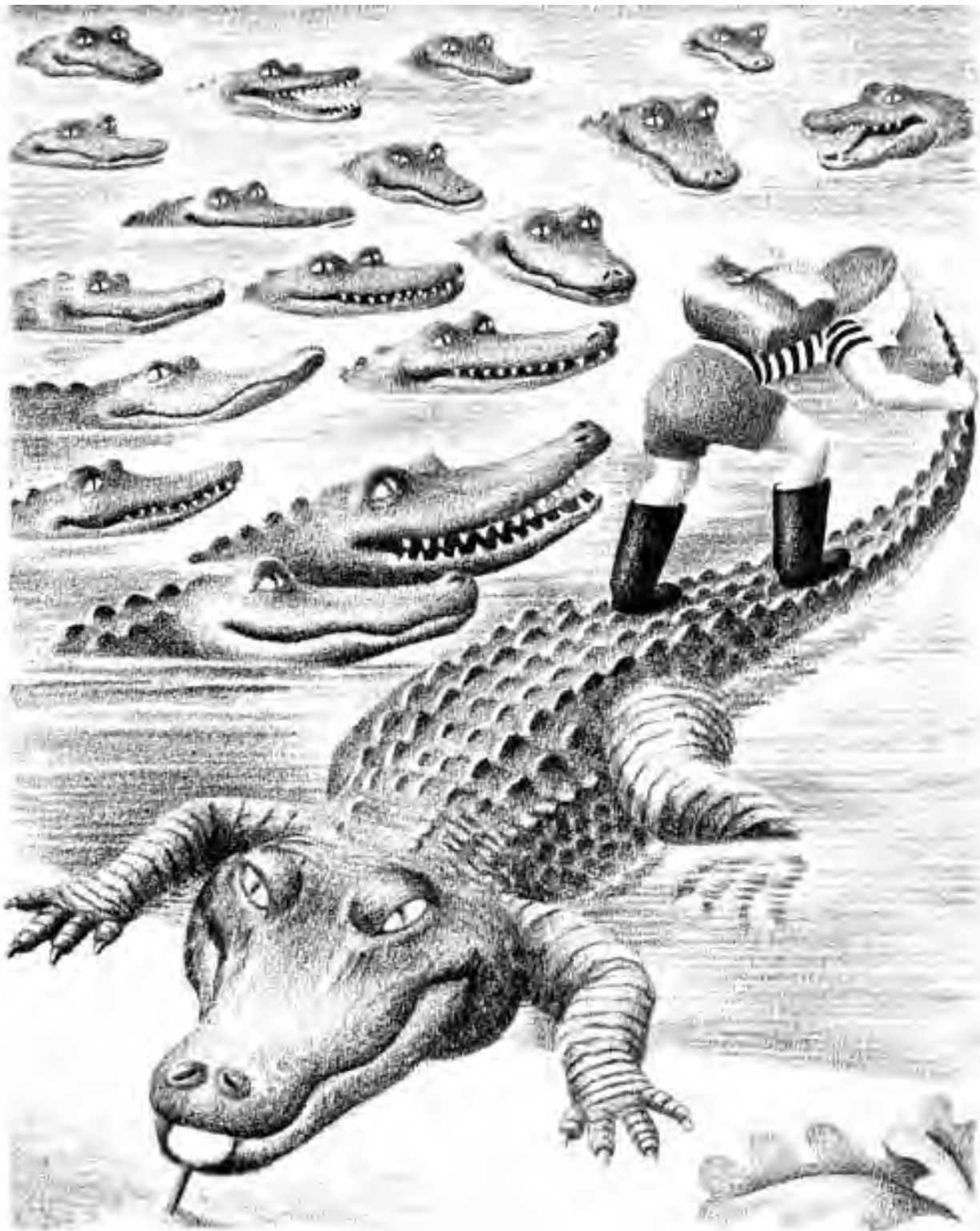
היה שומע אותו, ולכן שקל לטפס על העמוד וללכת לאורך החבל. העמוד היה גבוה מאוד וגם אילו היה מגיע לראש העמוד בלי שיראו אותו, היה צריך ללכת

אבא שלי עושה גשר

אבא שלי הלך הלוך וחזור לאורך הגדה וחשב איך לעבור את הנהר. הוא ראה עמוד גבוה עם חבל העובר לצד השני של הנהר. החבל עבר בטבעת שבראש העמוד וירד לתוף עם ארכובה. מעל התוף היה שלט:

כדי לקרוא לדרכון -
סובב את הארכובה.
תודיע לגורילה על התנהגות רעה.

אבא שלי זכר מסיפורו של החתול שהקצה השני של החבל קשור לצווארו של הדרכון, והוא ריחם עוד יותר על החיה הזו. אם הוא היה בצד זה של הנהר, הגורילה היה מכאיב לו על ידי פגיעה בכנפיים. אילו היה בצד השני, הגורילה היה כורך את החבל על התוף, עד שהדרכון היה נחנק או עף לצד הזה. איזה חיים לדרכון תינוק!
אבא שלי ידע שאילו היה קורא עכשיו לדרכון, הגורילה

לאורך החבל יד אחרי יד. הנהר היה עכור מאוד ובפנים
יכלו להסתתר כל מיני דברים לא-ידידותיים, אבל הוא
לא ראה דרך אחרת לעבור. הוא כמעט והתחיל לטפס
על העמוד, כשלמרות כל הרעש שעשו הקופים, שמע
פתאום שכשוך חזק מאחוריו. הוא הביט סביב, אבל
כבר החשיך והוא לא ראה כלום.

"זה אני, תנין" נשמע קול משמאלו "המים נעימים כל
כך, ויש לי חשק למשהו מתוק. אולי תבוא לשחות
אתי?"

מבין העננים יצא ירח חיוור ואבא שלי יכול היה לראות
מאין בא הקול. ראשו של התנין הציץ מהמים.
"לא, תודה לך" ענה אבא שלי "אני אף פעם לא שוחה
אחרי שקיעת השמש, אבל יש לי משהו מתוק בשבילך.
אולי היית רוצה לקקן, ואולי יש לך חברים שגם הם
אוהבים לקקנים?"

לקקנים!" אמר התנין "זה נהדר! מה תאמרו, חבריה?"
"הידד! נשמע מקהלת קולות 'לקקנים!' ואבא שלי ספר
לפחות שבע-עשר תנינים שהוציאו את ראשיהם
מהמים. "בסדר" אמר אבא שלי כשהוא מוציא
מהתרמיל את הגומיות ושני תריסרים של לקקנים
ורודים "אני תוקע אחד כאן, בגדה. כפי שאתם יודעים,

הם נשמרים טוב יותר כשלא מרטיבים אותם. עכשיו כל אחד מכם יכול לקבל אחד."

התנין שדיבר אליו בהתחלה שחה לשם וטעם "נהדר, ממש נהדר" אמר. "עכשיו, אם לא איכפת לך, אני אלך לאורך הגב שלך ואחבר לקקן שני לקצה הזנב שלך עם הגומייה. אתה מסכים, נכון?"

"לא איכפת לי!" אמר התנין.

"אולי תוציא קצת את זנבך מהמים?" ביקש אבא שלי. "כן, ודאי" אמר התנין והרים את זנבו. אבא שלי רץ לאורכו וחיבר לקקן לזנבו בגומייה. "מי בתור?" שאל, ותנין שני התקרב, והתחיל למצוץ את הלקקן.

"עכשיו תוכלו לחסוך הרבה זמן אם תעמדו בשורה לרוחב הנהר" אמר אבא שלי "ואני אלך עליכם ואתן לכל אחד לקקן."

התנינים הסתדרו לרוחב הנהר עם הזנבות באוויר וחיכו שאבא שלי יחבר את יתר הלקקנים אליהם. הזנב של התנין השבע-עשרה הגיע בדיוק לגדה שניה של הנהר.

אבא שלי מוצא את הדרקון

כשאבא שלי עבר על התנין החמש-עשרה עם עוד שני הלקקנים הנותרים, נפסקו פתאום הצעקות של הקופים והוא שמע רעש הרבה יותר גדול, שנעשה חזק יותר ויותר. ואז הוא ראה שבעה נמרים זועמים, וקרנף אחד כועס, ושני אריות סוערים, וגורילה אחד נרגז, עם המון קופים צורחים, ובראשם שני חזירי בר הצועקים "זו תחבולה! זו תחבולה! פלשו לאי ומחפשים את הדרקון שלנו! להרוג! להרוג!" וכל ההמון הזה רץ אל גדת

הנהר.

כשאבא שלי קשר את הלקקן השבע-עשרה לתנין האחרון, שמע את חזיר הבר צורח "הביטו, הוא הלך לכאן! התנינים עשו לו גשר" וברגע שאבא שלי קפץ על הגדה השניה, אחד החזירים קפץ על גבו של התנין הראשון. לאבא שלי לא נשארה רגע זמן. אבל עכשיו הדרקון הבין שאבא שלי בא לשחרר אותו. הוא יצא מהשיחים, קפץ מעלה ומטה וצעק "הנה אני. ממש כאן! האם אתה רואה אותי? מהר, החזיר כבר עלה על התנין. הם כולם מתחילים לעבור! אנא, תמהר!" והרעש הכללי היה איום. אבא שלי רץ אל הדרקון והוציא את האולר החד שלו. "תירגע ידידי, תירגע. נספיק. רק עמוד בשקט" אמר לדרקון והתחיל לחתוך את החבל. באותו הזמן כל שבעת הנמרים, שני האריות, הקרנף, והגורילה עם המון קופים צורחים עלו כבר על התנינים, ועוד נשאר הרבה חבל לחתוך. "הו, תזדרז" המשיך לומר הדרקון ואבא שלי שוב אמר לו לעמוד בשקט. "אינני חושב שאצליח" אמר אבא שלי "נעוף לצד שני של הנהר ושם אוכל לגמור לחתוך את החבל."

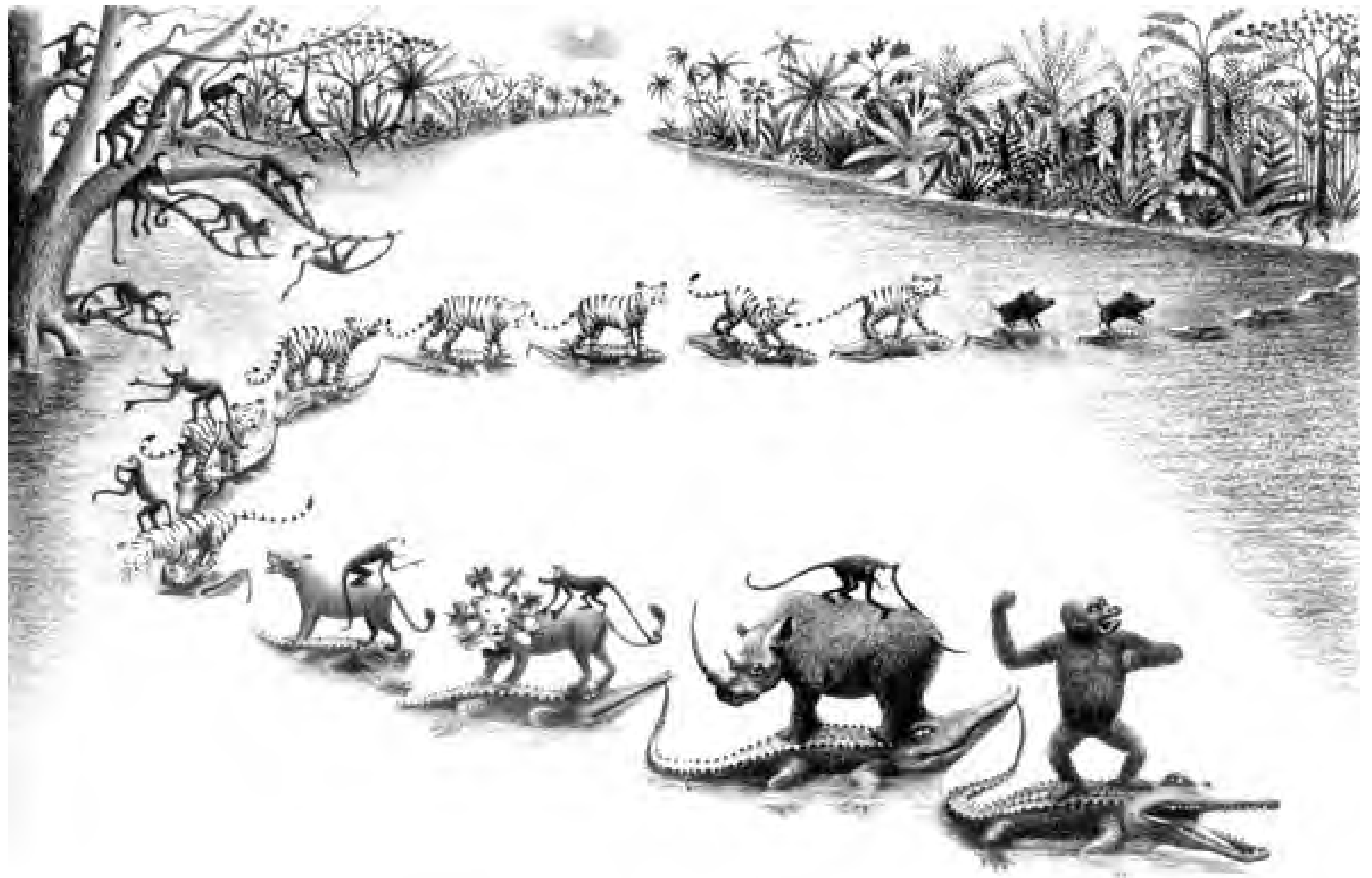

אך פתאום הצעקות נעשו חזקות יותר ואבא שלי חשב שהחיות אולי עברו כבר את הנהר. הוא הביט וראה משהו שהפתיע, אבל גם שימח אותו.

אולי בגלל זה שהתנין הראשון גמר את הלקקן שלו, או אולי, כפי שאמרתי כבר, כי את התנינים תוקפים מצבי רוח מוזרים, והם לא מהימנים ותמיד חושבים על אוכל כלשהו, התנין הראשון ירד מהגדה והתחיל לשחות בנהר. התנין השני עדיין לא גמר ללקק ושחה אחרי הראשון. כך עשו גם האחרים ובסוף כולם שחו בנהר בשורה אחת. שני חזירי הבר, שבעת הנמרים, הקרנף, שני האריות, והגורילה עם המון קופים צורחים רכבו באמצע הנהר, בצעקות רמות, על גבי שורת תנינים המוצצים את הלקקנים.

אבא שלי והדרקון צחקו עד אפיסת כוחות, כי זה היה מראה מצחיק מאוד. וכשרק התעשתו אבא שלי גמר לחתוך את החבל והדרקון רץ במעגלים וקפץ בשמחה. הוא היה דרקון תינוק הערני ביותר שחי אי-פעם. אבא שלי רצה לעוף משם מהר וכשהדרקון נרגע אבא שלי עלה על גבו.

"כולם על הסיפון!" אמר הדרקון "לאן נעוף?"
"ננוח הלילה על חוף הים ומחר נתחיל בדרך ארוכה

התרומם מעל הג'ונגל החשוך, והנהר העכור, ומעל
החיות הצועקות, והתנינים המוצצים לקקנים ומחייכים
בעורמה. כי למעשה מה איכפת לתנינים האם אפשר או
אי-אפשר לעבור את הנהר, אבל איזו סעודה נהדרת
הם נשאו על גביהם!

וכשאבא שלי והדרקון עברו מעל שורת סלעי הים הם
שמעו צעקה עכברית דקיקה "וי! וי! אנו טוצים את
הגרקון, רציתי להגיד רוצים את הדרקון!"
אבל אבא שלי והדרקון ידעו ששום דבר בעולם לא
ישכנע אותם לחזור לאי הפרא.

